

нать високитѣ науки, а може би и за да се не забъркатъ ученицитѣ, обръщаше думата на по-лесни предмети. По-често караше нѣкой ученикъ да разкаже нѣщо изъ руската история, за Петра Велики, за Суворова, за Наполеоновото поражение въ Русия и за московския пожаръ. Той самъ грабваше предмета отъ ученика и го развиваше красноречиво предъ зяпналитѣ въ устата му настоятели. Или пъкъ изкарваше ученикъ да покаже на картата, колко е велика Русия и самъ правѣше съ пръстъ единъ величественъ кръгъ по картата, опредѣляйки безкрайнитѣ предѣли на руската империя. И гордъ, тържествуващъ, извърщаше очитѣ си къмъ възхитенитѣ гости и изикваше: „Ну!“ И епитропитѣ винаги напущаха школото съ лица свѣтнали, които сѣкашъ казваха: — Отъ тоя по-добъръ даскалъ здраве!

Като даскалъ Юрдана и той на последно време особено освирепѣ. Гнѣвъше се отъ малко, биеше за нищо. Когато се захванаха преговарянията за изпита, ние, ученицитѣ отъ четвъртия класъ, най-горния, решихме да го помжчимъ: наговорихме се да се покажемъ, че сме забравили всичко, що сме учили презъ годината, като се готвѣхме скришомъ за изпита.

Ние изиграхме добре ролята си. Изпитътъ приближи, а ние сѣ не знаехме нищо. На въпроситѣ си Партений получавахе само мълчание или нелепи (глупави) отговори. Той дойде въ полуда. Ние тайно се наслаждавахме на страданията му. Той не знаеше, какъ да си обясни това неочаквано затпяване на цѣлия горенъ класъ. Той ни повтаря пакъ уроцитѣ, мѣмра, руга, плаши, би, моли — безполозно. Пропадането на изпита на най-горния